

могнали да се узнаятъ турскитѣ сили и съобщили това на руситѣ при Плѣвенъ. Такива чети подъ командата на своитѣ войводи помагали въ Добруджа, въ Еленско, въ Троянъ, въ Карлово и Казанлъкъ, въ Стара-Загора и дори чакъ въ Одринъ. На нѣкои мѣста тѣ вмѣсто добро докарвали злини на българитѣ, като прибързвали да нападатъ турскитѣ села, безъ да има наблизю руска войска; тогава турски башибозуци се събирали цѣли орди, та нападали на българскитѣ села, запалляли ги, избивали хората и ограбвали добитѣка. Но тамъ, дето войводитѣ бѣха умни и предвидливи, знаяха какво да вършатъ; тѣ обѣркваха турцитѣ и улесняваха руситѣ. Отъ всички войводи най-страшенъ бѣше Панайотъ Хитовъ. Отъ този мустакатъ войвода треперѣха всички турци. Съ 1000 момчета той обикаляше около Сливенъ да пази българитѣ. Единъ день на генералъ Столѣтова съобщили, че българскиятъ войвода иска да го види. Генералътъ казалъ да влѣзе. Предъ очудения русинъ се изправилъ единъ човѣкъ съ грамадни мустаци, облѣченъ съ широки потурлии гащи, съ широкъ поясъ, онизанъ съ ножове и револвери, съ агнешки голѣмъ калпакъ на глава, наметнатъ съ камилска вълна, съ високи лѣскави ботуши и руска сабя на кръста. Генералътъ се почудилъ. Изгледалъ го отъ глава до крака и му рекълъ: „Здравей, славний войводо! Иди и трепи лошитѣ турци!“

Български селяни съ хиляди стояли около рускитѣ войски и помагали. Топоветѣ били извлечени презъ снѣжния Балканъ повече отъ българи. На единъ топъ се нареждали по 300 души. Съ вж-